

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

2214

Vragen van het lid **Teeven** (VVD) aan de minister van Justitie over *een uitspraak van de rechtbank Zwolle in de zaak tussen Buma en het bedrijf Suplacon over de uitleg van artikel 12 van de Auteurswet*. (Ingezonden 13 maart 2009)

1

Hebt u kennisgenomen van de uitspraak van de civiele kamer van de rechtbank Zwolle tussen de Buma en het bedrijf Suplacon te Emmeloord?¹ Geeft deze uitleg van artikel 12 van de Auteurswet u aanleiding een wetswijziging aan te brengen?

2

Deelt u de mening dat Nederlandse burgers niet tweemaal zouden moeten betalen voor het uitluisteren van muziek? Deelt u de mening dat na de aanschaf van een mp3-speler niet opnieuw door de werkgever zou moeten worden betaald voor het uitluisteren van muziek op de werkvloer, indien door die werkgever wordt toegestaan dat werknemers tijdens hun werkzaamheden luisteren naar muziek van een privé mp3-speler of hun mobiele telefoon?

3

Welk gevolg verbindt u aan het oprekken van het begrip «in het openbaar ten gehore brengen van muziek» door de rechter? Deelt u de mening dat het onwenselijk is dat de uitkomst van een (eventueel) hoger beroep wordt afgewacht?

4

Acht u het wenselijk dat deze «ordinaire geldklopperij» door de wetgever wordt toegelaten?

¹ www.tweakenet.nl/nieuws

Antwoord

Antwoord van minister **Hirsch Ballin** (Justitie) (ontvangen 3 april 2009)

1

Ja. Gelet op hetgeen hieronder wordt overwogen, zie ik geen aanleiding tot wijziging van artikel 12 van de Auteurswet.

2 en 3

Centraal in de betreffende uitspraak staat de vraag of er sprake is van een openbaarmaking in de zin van artikel 12 van de Auteurswet. Voor een openbaarmaking van een auteursrechtelijk beschermd werk is toestemming van de rechthebbende vereist. De toestemming wordt door Buma namens de rechthebbende in beginsel verleend als er een vergoeding wordt betaald. Buma incasseert namens de rechthebbende de vergoeding.

Wanneer iemand uitsluitend voor zijn eigen genoegen muziek ten gehore brengt terwijl derden toevallig mee kunnen luisteren, is er geen sprake van openbaarmaking. De Hoge Raad heeft in het arrest van 1 juni 1979, NJ 1979, 470 (Buma/De Zon) uitgemaakt dat het feit dat er anderen zijn die de muziek kunnen horen die iemand ten

eigen genoegen ten gehore brengt, alleen dan als openbaarmaking in de zin van de Auteurswet moet worden beschouwd, als hij er een beroeps- of bedrijfsbelang of een soortgelijk belang bij heeft dat ook anderen dan hijzelf naar de muziek kunnen luisteren.

In de uitspraak is de voorzieningenrechter van oordeel dat uit het feit dat medewerkers van Suplacon tijdens werktijd naar muziek mogen luisteren, zelfs middels een iPod of mobiele telefoon, volgt dat Suplacon een bedrijfsbelang heeft dat zijn medewerkers naar muziek kunnen luisteren. In casu had Suplacon verklaard dat er via draagbare radio's naar muziek wordt geluisterd en dat er bij de goederenontvangst luidsprekers aan de wand waren gemonteerd. Echter, het gegeven dat de rechter bij het aanwezig achten van een bedrijfsbelang rekening houdt met het feit dat de werkgever het luisteren naar muziek dusdanig belangrijk acht voor zijn werknemers dat het zelfs is toegestaan dat zij naar iPods of muziekspelers luisteren, brengt geenszins de conclusie met zich dat het luisteren naar de iPods of mobiele telefoons via een koptelefoon als zodanig als een openbaarmaking moet worden beschouwd. Indien anderen niet kunnen meeluisteren, bijvoorbeeld wanneer met gebruikmaking van een koptelefoon via een privé mp3-speler of mobiele

telefoon naar muziek wordt geluisterd, is er in het geheel geen sprake van openbaarmaking en zal er dus ook geen sprake kunnen zijn van een vergoedingsplicht. Dit zou anders kunnen zijn indien de mp3-speler via luidsprekers muziek ten gehore brengt die ook door anderen kan worden beluisterd. In dat geval zal, in lijn met het eerder genoemde arrest van de HR, voorts moeten worden bezien of er sprake is van een beroeps-, bedrijfs- of andersoortig belang, alvorens kan worden geconcludeerd dat er sprake is van een openbaarmaking waarvoor een vergoeding is verschuldigd.

Er is geen aanleiding te veronderstellen dat de rechter, gelet op het feit dat hij verwijst naar het eerder genoemde arrest van de HR, een oprekking van het begrip «openbaarmaking» heeft beoogd. Buma heeft in reactie op de uitspraak zelf al aangegeven geen vergoedingen te vragen voor het op individuele basis luisteren naar iPods of mobiele telefoons. 1. www.voice-info.nl/voice/104295.

4

Zie de antwoorden onder 2 en 3.